

І. Задоя,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри загальноправових дисциплін
Національного університету «Одеська морська академія»

НОРМАТИВНІ ПІДСТАВИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ТИШУ

Постановка проблеми. Конституцією України (п. 22 ч. 1 ст. 92) серед видів юридичної відповідальності передбачено адміністративну відповідальність та закріплено, що лише законами України визначаються діяння, які є адміністративними правопорушеннями [1].

Адміністративна відповідальність, порівняно з іншими видами відповідальності, є особливою, оскільки охоплює майже всі сфери життєдіяльності людини та забезпечує охорону прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина та гарантує їх реалізацію.

Крім того, адміністративна відповідальність є реакцією держави на скоєне адміністративне правопорушення та знаходить свій прояв у реалізації компетентним державним органом (посадовою особою) права висунути обвинувачення певній особі, піддати протиправне діяння офіційній оцінці та, у випадку негативної оцінки, застосувати до неї адміністративне стягнення [2, с. 13–14].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Враховуючи важливість адміністративної відповідальності для побудови і функціонування правової держави та громадянського суспільства, науковцями достатньо уваги приділяється саме їй. Серед них, зокрема В.Б. Авер'янов, О.А. Банчук, Л.Р. Біла-Тіунова, І.В. Гаврущенко, І.П. Голосніченко, С.Т. Гончарук, Н.В. Гришина, А.В. Гуржій, Н.М. Зіль-

ник, С.В. Ківалов, О.І. Миколенко та ін. Разом з тим, питання адміністративної відповідальності за порушення законодавства про тишу потребує окремого дослідження.

Постановка завдання. Метою статті є дослідження нормативних підстав притягнення осіб до адміністративної відповідальності за порушення вимог законодавчих та інших нормативно-правових актів щодо захисту населення від шкідливого впливу шуму чи правил додержання тиші в населених пунктах і громадських місцях; з'ясування випадків, що не є підставами для притягнення до адміністративної відповідальності за вказане правопорушення; аналіз видів адміністративної відповідальності за зазначене правопорушення: їх достатності та ефективності для підтримання правопорядку в суспільстві та державі; визначення кола осіб, що є суб'єктами вчинення цього правопорушення.

Виклад основного матеріалу. Кодекс України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП) передбачає адміністративну відповідальність за досить значну кількість проступків, що стосуються майже всіх сфер життєдіяльності, що, на наш погляд, є позитивним, оскільки люди та юридичні особи не завжди поводять себе належним чином, а це негативно впливає на громадський порядок і громадську безпеку та якість життя інших людей і тому, потребує правового регулювання.

Серед адміністративних правопорушень, що посягають на громадський порядок і громадську безпеку, особливе місце посідає порушення вимог законодавчих та інших нормативно-правових актів щодо захисту населення від шкідливого впливу шуму чи правил додержання тиші в населених пунктах і громадських місцях (ст. 182 КУпАП).

В ст. 7 КУпАП наголошується: «Ніхто не може бути підданий заходу впливу в зв'язку з адміністративним правопорушенням інакше, як на підставах, встановлених законом» [3].

Отже, адміністративна відповідальність настає за наявності певних підстав. Але, на жаль, такі підстави законодавчо не визначені, хоча вчені-адміністративісти ведуть про них мову і наводять класифікації.

Досить вдалою вбачається класифікація підстав на:

1) *нормативні (юридичні) підстави* утворюють норми за якими діяння визнається адміністративним проступком (правопорушенням), визначаються заходи примусу за виконання складу проступку, суб'єкти відповідальності і юрисдикції, правила, за якими накладаються і виконуються стягнення, забезпечується законність, права учасників провадження тощо;

2) *фактичні підстави* це факт вчинення проступку і факт застосування заходів відповідальності, крім того, до них відносяться факти затримання, огляду, подання звернень, визнання доказами фактичних даних тощо;

3) *процесуальні (документальні) підстави* – це наявність процесуальних норм, які забезпечують притягнення винної особи до адміністративної відповідальності та документів, оформлених відповідно до встановлених вимог та за визначеною законодавством процедурою, в першу чергу, це протокол про адміністративне правопорушення і постанова по справі про адміністративне правопорушення, а також сюди відносяться

акти, довідки, звернення, облікові документи тощо [4].

Для початку з'ясуємо, що таке шум і чому треба захищати населення від його шкідливого впливу. Шум – це будь-який небажаний звук, що сприймається негативно через те, що він заважає слуховому сприйняттю, переробці, передачі (речова комунікація) корисної інформації, порушує сон та відпочинок і тим самим завдає шкоди здоров'ю людини і знижує її працездатність [5].

Справа в тому, що шум належить до загальнофізіологічних подразників, які, за певних обставин, можуть впливати на більшість органів та систем організму людини, що може спричинити настання негативних наслідків для її здоров'я. Так, за даними медиків, вплив шуму може спричинити нервові, серцево-судинні захворювання, виразкову хворобу, порушення обмінних процесів та функціонування органів слуху тощо [6].

Загалом, шум негативно впливає на людину: завдає шкоди її здоров'ю, знижує працездатність, заважає слуховому сприйняттю, переробці, передачі (речової комунікації) інформації, порушує сон та відпочинок [7].

Саме тому рівень та тривалість шуму регулюється законодавством. А на органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації та громадян, при здійсненні будь-яких видів діяльності з метою відвернення і зменшення шкідливого впливу шуму на здоров'я населення, покладається обов'язок здійснення відповідних організаційних, господарських, технічних, технологічних, архітектурно-будівельних та інших заходів щодо попередження утворення та зниження шуму до рівнів, встановлених санітарними нормами, а також забезпечення під час роботи закладів громадського харчування, торгівлі, побутового обслуговування, розважального та грального бізнесу, культури, при проведенні концертів, дискотек, масових свят-

кових і розважальних заходів тощо рівнів звучання звуковідтворювальної апаратури та музичних інструментів у приміщеннях і на відкритих площадках, а також рівнів шуму в прилеглих до них жилих і громадських будівлях, що не перевищують рівнів, установлених санітарними нормами.

Особливого захисту з боку органів виконавчої влади, місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій та громадян потребують так звані «захищені об'єкти»: 1) жилі будинки і прибудинкові території; 2) лікувальні, санаторно-курортні заклади, будинки-інтернати, заклади освіти, культури; 3) готелі і гуртожитки; 4) заклади громадського харчування, торгівлі, побутового обслуговування, розважального та грального бізнесу, розташовані у межах населених пунктів; 5) інші будівлі і споруди, у яких постійно чи тимчасово перебувають люди; 6) парки, сквери, зони відпочинку, розташовані на території мікрорайонів і груп житлових будинків [8].

Законодавчий захист «захищених об'єктів» цілком виправданий, оскільки має на меті забезпечення спокійної обстановки суспільного життя, створення сприятливих умов для спілкування людей у громадських місцях, належних умов для праці і відпочинку людей, для діяльності державних органів, а також підприємств, установ та організацій та запобігання погіршенню умов середовища життєдіяльності населення [9].

Особливе місце серед «захищених об'єктів» посідають житлові будинки (приміщення), оскільки саме в своїх оселях люди проводять найбільше часу: відпочиваючи, задовольняючи свої потреби, працюючи і тому в них має бути створено умови, що не зашкодять їхньому фізичному та психічному здоров'ю. Саме з метою забезпечення безпечних і нешкідливих умов проживання, законодавець визначив вимоги, яким мають відповідати житлові приміщення,

в тому числі за рівнями шуму, що закріплені державними медико-санітарними нормативами та правилами. А також зобов'язав органи державного нагляду (контролю) за дотриманням вимог санітарного законодавства у відповідній сфері здійснювати контроль за додержанням суб'єктами господарювання, а також громадянами правил додержання тиші в населених пунктах і громадських місцях, порядку та правил, передбачених законодавством, щодо виробництва, зберігання, перевезення, торгівлі та використання піротехнічних виробів, інших нормативно-правових актів у сфері захисту населення від шкідливого впливу шуму.

Шум на «захищених об'єктах» під час здійснення будь-яких видів діяльності не повинен перевищувати рівні, встановлені державними медико-санітарними нормативами для відповідного часу доби [8]. Так, Державними санітарними нормами допустимих рівнів шуму в приміщеннях житлових та громадських будинків і на території житлової забудови, затв. наказом Міністерства охорони здоров'я від 22 лютого 2019 року № 463 передбачено допустимі рівні шуму, який проникає в приміщення житлових і громадських будинків від зовнішніх та внутрішніх джерел, і допустимі рівні шуму на території житлової забудови. Так, у житлових приміщеннях житла I категорії та житлових приміщеннях будинків відпочинку, пансіонатів, будинків-інтернатів для людей похилого віку та інвалідів допустимий рівень шуму вдень – 40 дБА, а вночі – 30 дБА. При цьому, на зазначених об'єктах, допустимі максимальні рівні звуку можуть бути збільшені на 15 дБА та становитимуть: 55 дБА – вдень, 45 дБА – вночі [5].

Крім того, у нічний час: з 22.00 до 8.00 на «захищених об'єктах» забороняється гучний спів і викрики, користування звуковідтворювальною апаратурою та іншими джерелами побутового шуму, проведення салю-

тів, феєрверків, використання піротехнічних засобів.

Також на «захищених об'єктах» регулюється час здійснення ремонтних робіт, що супроводжуються шумом: забороняється у робочі дні з 21.00 до 8.00, а у святкові та неробочі дні – цілодобово. Проте із зазначеного правила є виключення: у разі отримання згоди мешканців усіх прилеглих квартир ремонтні та будівельні роботи можуть проводитися у святкові та неробочі дні [5]. Вбачається, що таке правове регулювання потребує внесення змін, оскільки, зазвичай, шум від ремонтних та будівельних робіт поширюється не лише на території прилеглих квартир, а й за їхні межі. У будь-якому випадку, власник, користувач або орендар приміщень, у яких передбачається проведення ремонтних робіт, зобов'язаний повідомити мешканців прилеглих квартир про початок зазначених робіт. Загалом шум, що утворюється під час проведення будівельних робіт, не повинен перевищувати санітарних норм цілодобово.

Необхідно зазначити, що вказані законодавчі обмеження щодо користування житловими приміщеннями (одноквартирними будинками, квартирами у багатоквартирних будинках, житловими приміщеннями у гуртожитках та ін.) є обов'язковими, як для власників житлових приміщень і членів їхніх сімей, так і для користувачів (наймачів, орендарів) житлових приміщень, а також для гостей та інших осіб, які тимчасово перебувають в житлових приміщеннях. Таким чином, суб'єктом адміністративної відповідальності за порушення законодавства про тишу може бути будь-хто з перелічених осіб, які на момент вчинення правопорушення досягли 16 років, а також посадові особи та громадяни – суб'єкти господарської діяльності.

Крім загальних, законодавчо встановлених положень щодо захисту населення від шкідливого впливу

шуму, органи місцевого самоврядування: сільські, селищні, міські ради уповноважені затверджувати правила додержання тиші в населених пунктах і громадських місцях, якими з урахуванням особливостей окремих територій (зокрема курортних, лікувально-оздоровчих, рекреаційних, заповідних тощо), встановлюється заборона та обмеження стосовно певних видів діяльності, що супроводжуються утворенням шуму, а також визначається порядок проведення салютів, феєрверків, інших заходів з використанням вибухових речовин та/або піротехнічних виробів [8].

Таким чином, місцем вчинення зазначеного правопорушення також можуть бути населені пункти та громадські місця. Населеними пунктами є міста, селища міського типу, населені пункти сільської місцевості.

Що стосується громадського місця, то його поняття опосередковано визначено у ст. 178 КУпАП: вулиці, закриті спортивні споруди, сквери, парки, усі види громадського транспорту (в т.ч. транспорт міжнародного сполучення) та інші [3].

Крім того, до громадського місця законодавець відносить частину (частини) будь-якої будівлі, споруди, яка доступна чи відкрита для населення вільно або за запрошенням, або за плату, постійно, періодично або час від часу, у тому числі під'їзди будівель і споруд, а також підземні переходи, стадіони, паркінги [10]; ліфти і таксофони; приміщення та території закладів охорони здоров'я, навчальних закладів, спортивних і фізкультурно-оздоровчих споруд та закладів фізичної культури і спорту; приміщення закладів ресторанного господарства, об'єктів культурного призначення, органів державної влади та органів місцевого самоврядування, інших державних установ; дитячі майданчики; стаціонарно обладнані зупинки маршрутних транспортних засобів тощо [11]. Зазначений перелік громадських місць не є вичерпним

і може бути розширений за рішенням органів місцевої влади.

Отже, враховуючи важливість вищезазначених громадських місць для життя, праці та відпочинку людини, цілком виправданим є закріплення вимог щодо рівнів допустимого шуму в них.

Необхідно зазначити, що *не є підставою для притягнення до адміністративної* відповідальності за зазначене правопорушення: 1) здійснення в закритих приміщеннях будь-яких видів діяльності, що супроводжуються шумом, за умов, що виключають проникнення шуму за межі таких приміщень; 2) запобігання виникненню та/або ліквідації наслідків аварій, стихійного лиха, інших надзвичайних ситуацій; 3) надання невідкладної допомоги, запобігання або припинення правопорушень; 4) запобігання крадіжкам, пожежам, а також виконання завдань цивільної оборони; 5) проведення зборів, мітингів, демонстрацій, походів, інших масових заходів, про які завчасно сповіщено органи виконавчої влади чи органи місцевого самоврядування; 6) робота обладнання і механізмів, що забезпечують життєдіяльність житлових і нежитлових громадських будівель, за умови вжиття вичерпних заходів для максимального обмеження проникнення шуму до прилеглих приміщень, у яких постійно чи тимчасово перебувають люди; 7) відзначення встановлених законом святкових і неробочих днів, дня міста, інших свят відповідно до рішення місцевої ради, проведення спортивних змагань; 8) проведення салютів, феєрверків, інших заходів з використанням вибухових речовин і піротехнічних засобів у заборонений час за погодженням з уповноваженим органом місцевого самоврядування в порядку, передбаченому правилами додержання тиші в населених пунктах і громадських місцях [8].

З метою дотримання вимог законодавчих та інших нормативно-правових актів щодо захисту населення від

шкідливого впливу шуму чи правил додержання тиші в населених пунктах і громадських місцях КУпАП передбачено такі види адміністративних стягнень: *попередження* або накладення *штрафу* на громадян у розмірі від 5 до 15 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (далі – НМДГ), що становить від 85 грн до 255 грн.

Якщо правопорушення вчиняється суб'єктами господарювання, то стягненням буде штраф у розмірі від 15 до 30 НМДГ, що становить від 255 грн до 510 грн.

Як бачимо, розмір штрафу взагалі не є значним та таким, що стримує порушників та попереджає повторне вчинення ними правопорушення.

Хоча КУпАП трохи підсилює адміністративну відповідальність у разі повторно вчинення цього правопорушення протягом року: накладенням штрафу на громадян від 15 до 30 НМДГ із *конфіскацією звуковідтворювальної апаратури, піротехнічних засобів, інших предметів порушення тиші або без такої*, а на посадових осіб та громадян – суб'єктів господарської діяльності – від 50 до 150 НМДГ із *конфіскацією звуковідтворювальної апаратури, піротехнічних засобів, інших предметів порушення тиші* [3]. Отже, розмір штрафу збільшено, але, на жаль, питання про конфіскацію предметів порушення тиші у громадян, залишено на розсуд осіб, що притягають до адміністративної відповідальності.

Вбачається, що таке правове регулювання потребує внесення змін, оскільки суб'єкт господарювання, здійснюючи господарську діяльність певного виду (наприклад, кафе, ресторани, дискотеки тощо), постійно (систематично) використовує звуковідтворювальну апаратуру, піротехнічні засоби, тощо. Тому, перш ніж розпочати займатись таким видом діяльності, суб'єкт господарювання зобов'язаний подбати про належну звукоізоляцію приміщень, в яких надаватимуться такі послуги: обрати

звукоізоляційні (звукопоглинаючі) матеріали належної якості, беручи до уваги їх акустичні властивості, а під час монтажу звукоізоляційних матеріалів, враховувати їхні технологічні особливості для досягнення кращого звукоізоляційного ефекту. У разі, якщо звукоізоляційний ефект не досягнутий, то вина повністю покладається на суб'єкта господарювання.

Висновки. Враховуючи вищевикладене, вважаємо за необхідне обов'язкове посилення адміністративної відповідальності фізичних осіб та посадових осіб та громадян – суб'єктів господарської діяльності за зазначене правопорушення, шляхом внесення відповідних змін до ст. 182 КУпАП.

Крім того, необхідно розширити повноваження органів поліції щодо реагування на такі правопорушення та здійснення заходів щодо їх припинення, що стимулюватиме правомірну поведінку осіб у суспільстві.

Разом з тим, вважаємо за необхідне не лише підсилити відповідальність та розширити повноваження, а й вжити ефективних заходів задля попередження вчинення такого проступку:

1) розширити повноваження органів, які беруть участь у введенні об'єкта в експлуатацію, що стосуються перевірки дотримання забудовником будівельних та санітарно-гігієнічних норм;

2) внести зміни до Державних будівельних норм В.2.2-15:2019 «Житлові будинки. Основні положення», затв. наказом Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України від 26 березня 2019 року № 87, щодо збільшення мінімальної товщини міжквартирного перекриття і стін для багатоповерхових будинків до 300 мм, а також використання звукоізолюючих будівельних матеріалів з необхідними акустичними властивостями, що дозволить зменшити рівень поширення шуму;

3) активізувати роботу Державної служби України з питань безпеки харчових продуктів та захисту споживачів (Держпродспоживслужби), що спрямована на фіксацію факту вчинення порушення та встановлення джерела шуму, у тому числі і постійно діючого (вентилятора, кондиціонера), та складення акту про рівень шуму;

4) більш активно і відповідально здійснювати діяльність органам державної виконавчої влади та органам місцевого самоврядування, спрямовану на відвернення і зниження рівня шуму, шляхом залучення до обслуговування малощумних машин і механізмів; удосконалення конструкції транспортних засобів; утримання в належному стані залізничних і трамвайних колій, автомобільних шляхів, вуличного покриття; розміщення підприємств, транспортних магістралей, аеродромів та інших об'єктів, що є джерелами шуму під час планування і забудови населених пунктів відповідно до встановлених законодавством санітарно-гігієнічних вимог, будівельних норм та карт шуму; запровадження раціональних схем і режимів руху транспорту у межах населених пунктів, тощо.

В свою чергу громадяни також зобов'язані дотримуватись вимог, що встановлені, з метою зниження побутового шуму у квартирах, а також у дворах жилих будинків, на вулицях, у місцях відпочинку та інших громадських місцях [12].

В ситуації, що, на жаль, склалась в Україні, і так достатня кількість подразників, тому зусилля громадян, суб'єктів господарської діяльності, органів державної влади та місцевого самоврядування мають бути спрямовані на зниження рівня шуму, що дозволить громадянам комфортно і безпечно проживати життя, працювати тощо.

Статтю присвячено дослідженню нормативних підстав притягнення особи до адміністратив-

ної відповідальності за порушення вимог законодавчих та інших нормативно-правових актів щодо захисту населення від шкідливого впливу шуму чи правил додержання тиші в населених пунктах і громадських місцях.

З'ясовано, що адміністративна відповідальність охоплює майже всі сфери життєдіяльності людини та забезпечує охорону прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина та гарантує їх реалізацію.

Встановлено, що адміністративна відповідальність настає за наявності певних підстав, які законодавчо не визначені. Проте аналіз праць вчених-адміністративістів свідчить, що такими підставами є: нормативні (юридичні) підстави, фактичні та процесуальні (документальні) підстави.

Встановлено, що шум належить до загальнофізіологічних подразників, які можуть впливати на більшість органів та систем організму людини, що може спричинити: 1) настання негативних наслідків для її здоров'я: нервові, серцево-судинні захворювання, виразкова хвороба, порушення обмінних процесів та функціонування органів слуху; 2) зниження працездатності; 3) створення перепон для слухового сприйняття, переробки та передачі інформації, 4) порушення якості та тривалості сну і відпочинку.

Наголошено, що особливого захисту з боку органів виконавчої влади, місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій та громадян потребують так звані «захищені об'єкти» та наведено їх перелік. Також з'ясовано, що шум на «захищених об'єктах» під час здійснення будь-яких видів діяльності не повинен перевищувати рівні, встановлені державними медико-санітарними нормативами для відповідного часу доби.

Досліджено поняття «громадське місце» та встановлено перелік громадських місць. Вказано, що зазначений перелік громадських місць не є вичерпним і може бути розширений за рішенням органів місцевої влади.

З'ясовано випадки, що не є підставою для притягнення до адміністративної відповідальності за зазначене правопорушення.

Визначено коло осіб, що є суб'єктами вчинення цього правопорушення: фізичні особи, які на момент вчинення правопорушення досягли 16 років, а також посадові особи та громадяни – суб'єкти господарської діяльності.

Проаналізовано види адміністративної відповідальності за порушення вимог законодавчих та інших нормативно-правових актів щодо захисту населення від шкідливого впливу шуму чи правил додержання тиші в населених пунктах і громадських місцях: попередження та штраф, а у разі повторно вчинення цього правопорушення протягом року: накладення штрафу із конфіскацією звуковідтворювальної апаратури, піротехнічних засобів, інших предметів порушення тиші. Також вказано на недостатність та неефективність таких види адміністративної відповідальності для підтримання правопорядку в суспільстві та державі.

Сформульовано пропозиції щодо внесення змін до законодавства, що стосуються підвищення рівня відповідальності порушників, розширення повноважень органів державної влади та поліції щодо реагування на таке порушення та здійснення заходів щодо їх припинення.

Вказано на необхідність здійснення більш активної діяльності органів державної виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, спрямованої на відвернення і зниження рівня шуму в населених пунктах.

Ключові слова: адміністративна відповідальність, підстави адміністративної відповідальності, адміністративне правопорушення (проступок), законодавство про тишу, шум, громадське місце.

Zadoia I. Legal grounds of administrative liability for violation of legislation about silence

The article is focused on the study of the regulatory grounds for bringing a person to administrative liability for violation of the requirements of legislative and other regulatory legal acts relating to protection of the population from the harmful effects of noise or the rules of silence in settlements and public places.

It is determined that administrative liability covers almost all areas of human life and ensures the protection of rights, freedoms and legitimate interests of a person and a citizen and guarantees their implementation.

The article established that administrative liability arises upon certain grounds which are not defined by law. However, an analysis of the works of administrative law scientists shows that such grounds are: normative (legal) grounds, factual and procedural (documentary) grounds.

It is proved that noise belongs to general physiological irritants that can affect most organs and systems of the human body, which can cause: 1) negative consequences for health: nervous, cardiovascular diseases, peptic ulcer disease, metabolic disorders and disorders of the hearing organs; 2) reduced working capacity; 3) creation of barriers to auditory understanding, processing and transmission of information; 4) damage to the quality and duration of sleep and rest.

The article highlights that the so-called 'protected objects' require special protection by executive authorities, local governments, enter-

prises, institutions, organisations and citizens, and provides a list of such objects. It is also clarified that noise at 'protected facilities' during any type of activity should not exceed the levels established by the state health standards for the relevant time of day.

The definition of 'public place' is analysed and a list of public places is established. It is indicated that this list of public places is not exhaustive and may be extended by the decision of local authorities.

The cases that do not constitute grounds for bringing to administrative liability for the said offence are identified.

In addition, the author defines the circle of persons who are the subjects of this offence: individuals who have reached the age of 16 at the time of committing the offence, as well as officials and citizens who are entities.

The article analyses the types of administrative liability for violation of the requirements of legislative and other regulatory legal acts on protection of the population from the harmful effects of noise or rules of silence in populated areas and public places: a warning and a fine, and in case of repeated commission of the offence within a year: a fine with confiscation of sound reproduction equipment, pyrotechnics, and other items of noise disturbance. It is also pointed out that such types of administrative liability are insufficient and ineffective for maintaining law and order in society and the state.

The study formulates proposals for amendments to the legislation to increase the level of liability of violators, expand the powers of public authorities and the police to respond to such violations and take measures to stop them.

The author points out the need for more active activities of state executive authorities and local govern-

ments aimed at preventing and reducing the level of noise in settlements.

Key words: administrative liability, grounds for administrative liability, administrative offence (misdemeanour), legislation on silence, noise, public place.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
2. Літошенко О.С. Адміністративна відповідальність в системі юридичної відповідальності: дис...канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 «Теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право». Київ. 2004.
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 7 грудня 1984 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text>
4. Мультимедійний навчальний посібник «Адміністративна відповідальність». URL: <https://art.naiu.kiev.ua/books/adm-vidrov/index.html>
5. Державні санітарні норми допустимих рівнів шуму в приміщеннях житлових та громадських будинків і на території житлової забудови, затв. наказом Міністерства охорони здоров'я України 22 лютого 2019 року № 463. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0281-19#4>
6. Третяков О.В. Охорона праці. Вплив шуму на організм людини. URL: <https://subj.ukr-lit.com/oxorona-pracitretiyakov-o-b-vpliv-shumu-na-organizm-ljudini/>
7. Державні будівельні норми В.2.2-15:2019 «Житлові будинки. Основні положення», затв. наказом Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України від 26 березня 2019 року № 87. URL: <http://www.minregion.gov.ua>
8. Про систему громадського здоров'я: Закон України від 6 вересня 2022 року № 2573-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2573-20#Text>
9. Прокопенко В.В. Науково-практичний коментар до ст. 182 Кодексу про адміністративні правопорушення України. URL: <http://www.jurists.org.ua/administrative-law/7121-naukovo-praktichniy-komentar-do-st-182-kodeksu-pro-admnstrativn-pravoporushennya-ukrayini.html>
10. Про заходи щодо попередження та зменшення вживання тютюнових виробів і їх шкідливого впливу на здоров'я населення: Закон України від 22 вересня 2005 року №2899-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2899-15#Text>
11. Громадське місце: де необхідно носити маску: роз'яснення Міністерства охорони здоров'я України від 13 квітня 2020 року. URL: <https://www.kmi.gov.ua/news/gromadske-misce-de-neobhidnostonosi-masku>
12. Про охорону атмосферного повітря: Закон України від 16 жовтня 1992 року № 2707-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2707-12#Text>

